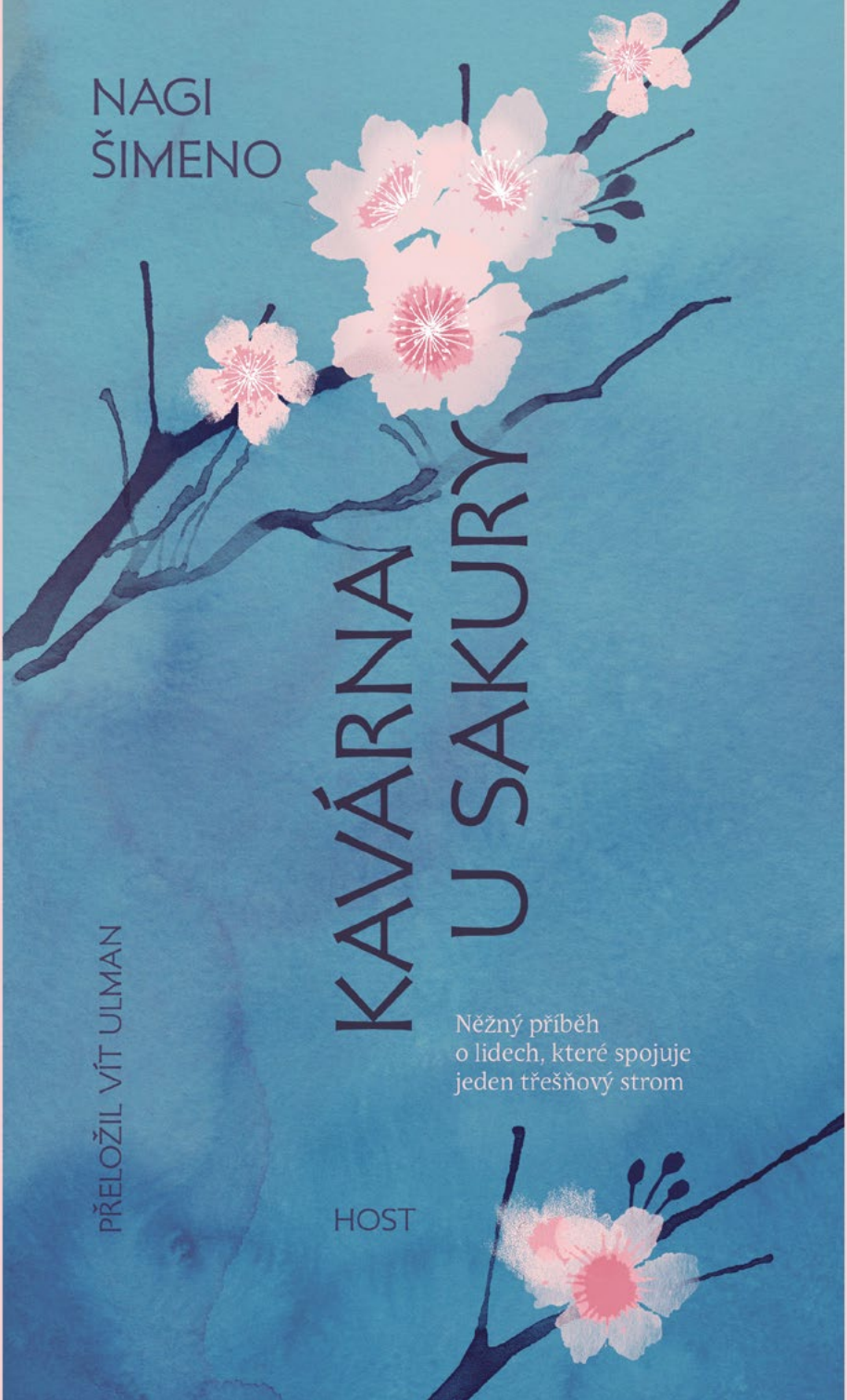
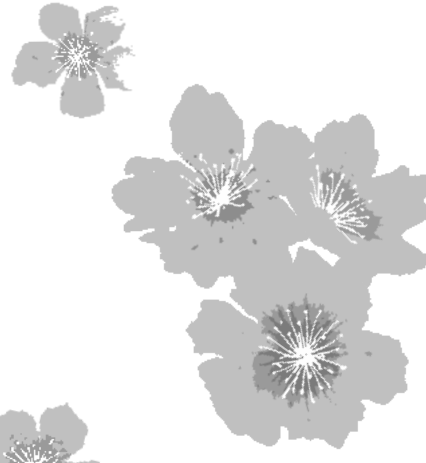
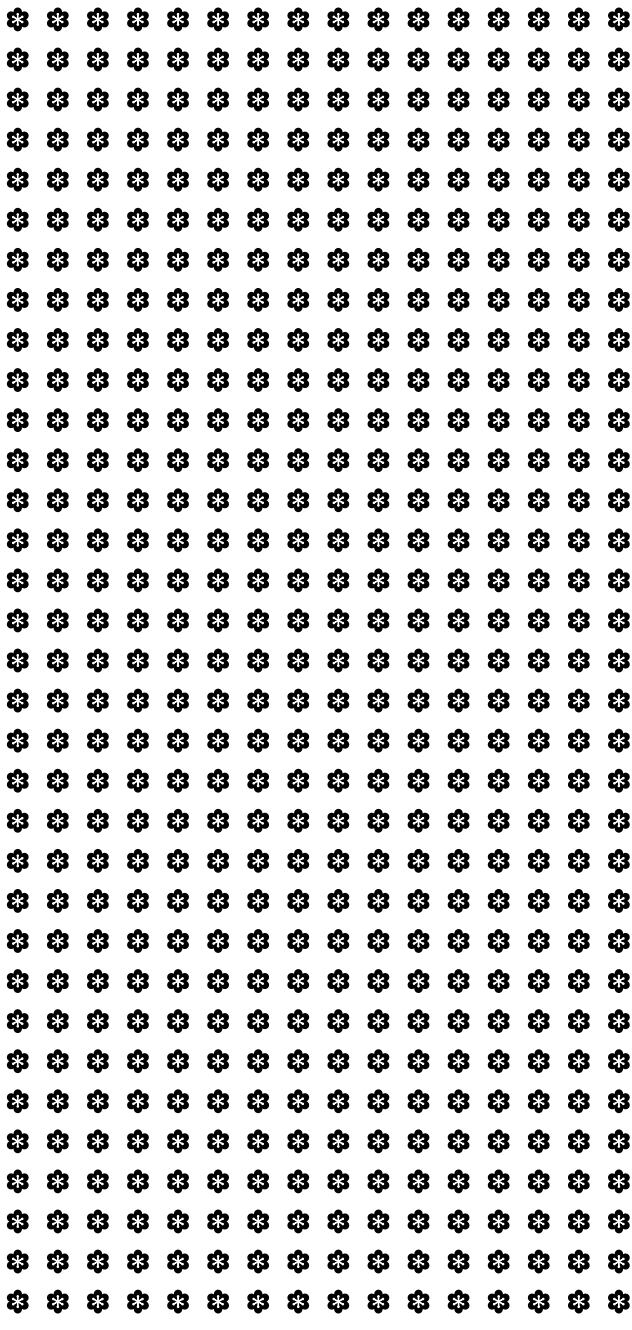

NAGI ŠIMENO
KAVÁRNA U SAKURY
Něžný příběh
o lidech, které spojuje
jeden třešňový strom
PŘELOŽIL VÍT ULMAN
HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

桜の木が見守るキャフェ
SAKURA NO KI GA MIMAMORU CAFE
by SHIMENO Nagi
© 2024 SHIMENO Nagi
All rights reserved.
Original Japanese edition published
by Bungeishunju Ltd. in 2024.
Czech language translation rights reserved
by Host vydavatelství, s. r. o., under the licence
granted by SHIMENO Nagi arranged with
Bungeishunju Ltd. through The English Agency
(Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.
Translation © Vít Ulman, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3251-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-3252-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3253-7 (MobiPocket)

ROZKVĚT

Nejdříve si povězme něco o sakurách. Když se kdysi v Japonsku řeklo slovo *sakura*, znamenalo to prý divokou horskou třešeň. V současnosti se tím ale zcela samozřejmě myslí odrůda *someijošino*, jejíž květy Japonci obdivují na jaře při dnes už světově proslulé slavnosti *hanami.* A když meteorologický ústav vyhlašuje v každoroční předpovědi, kdy sakury začnou kvést, ve většině regionů Japonska jde právě o tuto odrůdu.

Someijošino vznikla křížením domácích japonských druhů třešní zvaných *edohigan* a *ošimazakura* ještě v dobách, kdy na hradě v Edu sídlil šógun, a vyniká tím, že se její květy rozvíjejí dříve než listy. Ceněna bývá však nejenom pro potěšení, které lidem nabízí pohled na strom pokrytý záplavou květů, ale také pro to, jak rychle roste, díky čemuž se rozšířila po celé zemi.

Ovšem já, která své větve rozprostírám v zahradě Café Cherry Blossom, jsem velká stará horská sakura. Jsem původní japonský druh, divoká třešeň rostoucí jen a pouze v Japonsku. Mou krásu chválí lidé odedávna, opěvovali ji

dokonce již v tradičních japonských básních. Jenže na rozdíl od *someijošino* se mé listy rozevírají ve stejnou dobu jako květy. Jejich barva je světle broskvová, tak jemná, až se blíží bílé, a když se smísí s hnědočervenou barvou mých mladých listů, vznikne z toho jasná růžová a na jaře tak vypadám skvostně.

Budovu, u níž stojím, převzala Hio od své matky před třemi lety, když se jí zrovna blížily třicátiny. Už předtím tu ale matce pomáhala, a já ji proto vídávala často přicházet a odcházet. Od té doby, ba ne, vlastně od nepaměti se zde tyčí můj mocný kmen. Už mám svůj věk, jak si jistě dokážete představit.

Ona budova stojí v rohu pozemku a má určitě přes sedmdesát let. Je to stavba západního stylu s krémovými stěnami a modrozelenými taškami a svou barvou připomíná hluboké moře. Již se na ni podepsal zub času, ale protože dnes retro letí, občas lidé přijíždějí i z daleka, aby si ji vyfotili.

Hio strčila klíč do zámku u prosklených vchodových dveří. Dvakrát jím otočila doprava a s hlasitým klapnutím odemkla. V předsíni si na betonové podlaze zula své obnošené conversky a z botníku vytáhla tmavě hnědé pantofle určené pro zaměstnance. Jakmile si je obula, ucítila přes své bílé ponožky jemný dotek gumy, z níž byly pantofle vyrobené.

Na slunci bylo už teplo, ale v místnosti ještě vládl pozůstatek zimy. Jakmile závan navlhlého dřeva pronikl k jejímu nosu, Hio se zhluboka nadechla. Byla to vůně, kterou tento dům získal

v průběhu desetiletí. Když vzduch prostupující budovou pronikl do všech částí jejího těla, dala si ruce v bok a pronesla: „Takže."

Jae, Hiina babička, zde kdysi vedla útulný penzion. Dneska bychom to možná nazvali levným hotelem, prostým ubytovacím zařízením bez dalších služeb. V přízemí měla recepci a pokoj pro zaměstnance, ve druhém a třetím patře pak byly pokoje pro hosty. Ubytování v budově postavené v západním stylu a se jménem Cherry Blossom bylo tehdy nezvyklé a působilo luxusně, ale jakmile začalo být na vybavení poznat, že už má něco za sebou, zákazníci sem přestali jezdit. Když o generaci později budovu převzala její dcera Sakurako, byla to příležitost předělat ubytování na západní restauraci.

Kuchyni tam vedl Sakuračin manžel, tedy Hiin otec. Kuchařskému umění se naučil během dlouhých let odpracovaných ve francouzské restauraci a zákazníkům nabídl neformální a nepříliš drahou verzi francouzské kuchyně. Jakmile ale i on překročil šedesátku, už se mu nechtělo pořád stát u sporáku. Raději odešel dříve do důchodu a zbytek života se rozhodl strávit v pohodě se svou manželkou.

Když se Hio stala zdejší majitelkou, mohla si samozřejmě také najmout kuchaře. Jakmile však přijmete zaměstnance, nejenže jsou s tím spojeny náklady, ale zároveň přijímáte zodpovědnost za jejich živobytí. Pro mladou Hio by to byla asi příliš velká zátěž. Proto s rodiči hledala možnost, jak by mohla podnikat sama

a současně budovu udržovat. Obor restauratérství se tedy rozhodli opustit. Podniku nakonec nechali jeho jméno — Cherry Blossom — a jen před něj přidali jako korunku slovo Café.

Protože Hiin podnik zákazníkům nabízí sezonní japonské zákusky a zelený čaj, možná by bylo srozumitelnější, kdyby se jmenoval třeba *Tradiční cukrárna* nebo *Japonská kavárna*, ale nová majitelka na slově Café trvala. K takovéto retromoderní stavbě se tyhle názvy totiž nehodí, vysvětlovala vzrušeně.

Hio chodila ještě na základní školu, když její babička Jae zemřela, a možná proto v ní představa, že se brzy stane paní tohoto domu, vyvolávala hluboké pohnutí. Ale od toho okamžiku uplynuly už tři roky. Vždycky mě překvapí, jak rychle plynou dny a měsíce. Jeden rok trvá stejně dlouho, ať už jste dítě, nebo dospělý, avšak to, jak jej vnímáte, se liší. Když žijete tak dlouho jako já, rok je pro vás úplná chvilička a může uběhnout klidně pět nebo deset let a vy stejně prohlásíte: Kdepak, to bylo nedávno.

Takže i doba, po kterou podnik nese název Café a Hio je jeho majitelkou, se z mého pohledu zdá být pouhým okamžikem.

Na mých košatých větvích se před několika dny začala nalévat poupata. Už nevím, jestli to bylo včera nebo předevčírem, dny mi splývají. A přesto posílám do větví svou sílu. Při takovém dobrém počasí se nejspíše za pár hodin, někdy po dnešním poledni, první z nich začnou rozevírat. Mé dlouholeté zkušenosti, ano, více než stoleté zkušenosti, mi říkají, že je to jisté.

A zatímco za jasného rána přetvářím vzduch v sílu růst a naplňuji jí svůj kmen i větve až po samotné špičky, cítím, že mě u nohou něco lechtá.

Shlédnu a vidím, jak pejsek šiba-inu s kožichem barvy okru máchá svým ocasem a motá se kolem mého kmene.

„Ale ale, za chvíli už pokvete," zamumlal si pro sebe muž, který ho držel na vodítku, a přimhouřil oči, jejichž koutky jako by byly vyřezané z hlubokých, nesčetných vrásek. Měl pocit, že vánek, jenž si pohrával s jeho prořídlými vlasy, je poslem přicházejícího jara.

Pes rozmazleně zakňučel a přitiskl svůj čenich ke kmeni. Šimralo mě to tak, až se mé tělo roztřáslo a větve zaševelily.

Ten stařec venčící psa tudy prochází většinou kolem osmé ranní. Asi tři hodiny poté Hio obvykle vyjde ze svého domku za budovou kavárny. Café Cherry Blossom otevírá pozdě, kolem dvanácté. Místní zde, v turistické oblasti nepříliš vzdálené od centra města, totiž začínají svá rána později, než je obvyklé, a ulice tu ožívají, až když je slunce vysoko na obloze. Díky tomu, že Hio kavárnu otevírá až v pozdějších dopoledních hodinách, může sladkosti, které v kavárně nabízí, shánět vždy až ten samý den.

Právě teď, jako by ještě nemohla setřást ospalost, využila toho, že zatím nikdo nepřišel, protáhla se a pořádně zívla. Neměla tušení, že se na ni dívám, a vypadala úplně bezbranně. Až mi málem bezděky vyklouzlo, že je to pořád dítě.

Jakmile Hio začala pracovní doba, vstoupila hned do předsíně a otevřela všechna okna v budově, aby se dovnitř dostal čerstvý vzduch. Nakonec vešla dřevěnou brankou na zahradu a z kůlny vytáhla bambusové koště.

Kobaltově modré šaty po kolena, to je její uniforma. Kulatý límeček a manžety na rukávech má bílé, což vyvolává jistý pocit čistoty. Když obsluhuje zákazníky, bere si na sebe ještě zástěru s decentní krajkou po okrajích, ale teď před otevřením si přes šaty hodila pracovní plášť, aby si je nezaprášila. Budovu od zahrady odděluje dřevěná branka, přičemž jedna strana zahrady sousedí se zadní uličkou, z níž sem můžou kolemjdoucí i psi na procházce vstoupit.

Hio se na mě dlouze zadívala a s koštětem v rukou ke mně přistoupila, jako by ji lákala poupata v záňadří mých větví. Když se postavila vedle mého kmene, celé její tělo se dostalo pod deštník tvořený mými větvemi. Za tenkými větévkami, ke kterým vzhlížela, se rozléhalo jasně modré nebe.

„Jé! Už jsou hrozně napučené, co nevidět budu moct rozhlásit, že rozkvetla."

Jakmile si ověřila, jak moc jsou poupata naducaná a kulaťoučká, s veselým výrazem vystoupila zpod mé koruny.

Poupata jsou sice nalitá mízou, květy se však ještě neotevřely, na nějaké vyhlašování je zatím brzy. Že se nemůže dočkat, sama chápu, ale ještě chvilku, ano, alespoň pár hodin by mohla vydržet.

A zatímco jsem si marně lámala hlavu, jak bych jí tuhle radu měla sdělit, objevila se ve vchodu lidská postava.

„Dobrý den!“

Od starých prosklených dveří vedoucích do předsíně hlasem plným elánu volala Mijako. Provozuje květinářství na hlavní ulici před nádražím. Větvičky, které držela v náručí, byly delší než tato drobná žena a jejich špičky dosahovaly až nad její hlavu.

Hio si dala ruce k ústům a hlasitě zavolala: „Jsem na zahradě!“ Přitom se protahovala a pohupovala trupem ze strany na stranu.

Když ji Mijako zaslechla, rychle se otočila a ladným pohybem otevřela branku do zahrady.

„Hele, Mijako, podívej se.“

Hio ani pořádně nepozdravila a vybídla kamarádku rukou, ať jde ke mně.

„Podívej, už za chvíli pokvete.“

Ukázala na mé větve a pyšně se usmívala, přestože to nebyla její zásluha.

„Fakt. Vypadá to, že začne kvést hned teď.“

Mijako byla o pět let starší než Hio a culila se, jako by měla tváře plné sladkých bonbonů. Podívala se na Hio a s úsměvem řekla: „Už bude skutečně jaro.“

Hio přikývla, všimla si do papíru zamotaných větviček v Mijačině náručí a konečně se probrala ze zasnění.

„Á, květiny. Moc děkuju.“

„Dneska jsem přinesla větvičky do vázy. Říkala jsem si, že to možná nebude moc výrazné,

ale když vám tu teď rozkvete zahrada, bude se to sem hodit."

Zatímco klábosily, vešly společně do kavárny.

Květiny v Café Cherry Blossom má od výběru až po samotné aranžování na starosti Mijako. Chodí sem zhruba jednou za dva týdny, aby je vyměnila. Dnes přinesla větvičky kdoulovce, jež se skvěly kulatými kvítky a oválnými listy. Kdoulovec mívá růžové, červené i červenobílé květy, ale větve, které ji vykukovaly z náruče, byly řídce poprášené květy čistě bílými. Takovou jemnou barvu vybrala zřejmě s ohledem na to, že budu každou chvíli na zahradě kvést já.

„Nechceš vědět, jaké dneska budeme mít zákusky?"

Zatímco Mijako prostříhávala větve kdoulovce nůžkami a aranžovala je do seladonové vázy s tenkým krkem a oblým břichem, vzala Hio do rukou lakovanou krabičku přikrytou víkem.

„No, určitě jsi připravila něco speciálního. Mám hádat?"

„Jen do toho."

Hio se nervózně natřásala, jako by se nemohla dočkat.

„*Sakuramoči*, trefila jsem se, že jo?"

V tomhle ročním období to nemůže být nic jiného. Hio vesele přikývla. Musela mít velkou radost, protože víko krabičky otevřela s hlasitým: „Tadá!" Vnitřek lakované krabičky byl sytě červený a vevnitř vyskládané světle růžové bochánky zabalené do sakurových listů působily nesmírně roztomile.

„Vypadají dobře. Teda, měla bych asi nejdřív říct, že se moc hodí k jaru, ale už mi to prostě tak vyklouzlo," protáhla obličej Mijako.

„Jo, to jsou *sakuramoči* z mouky *dómjódži*," odpověděla Hio. *Dómjódži* se říká lepkavé rýži, která se napaří, usuší a pak najemno nadrtí. Její vzhled i textura je dost specifická a používá se na výrobu různých druhů rýžových bochánků *moči.*

„Ale *sakuramoči* se v západním a východním Japonsku dělají jinak, že?"

Mijako přestala stříhat a sklonila se ke krabičce. Japonské přísloví praví, že bochánky jsou lepší než květiny, a v tomhle případě to platilo jistojistě.

„Z *dómjódži* je vyrábějí na západě. Na východě vezmou pšeničnou mouku, přidají vodu, opraží ji a udělají z ní slupku, a do ní pak zabalí sladké fazole, trochu jako kdyby to byla palačinka."

Zatímco Hio vysvětlovala, že o tom, co je lepší, rozhodují osobní preference, Mijako rozpustile zazářily oči.

„Hio, patříš mezi lidi, co ty sakurové listy jedí, nebo je necháš na talíři?"

Sakuramoči se totiž jak v západní, tak ve východní části Japonska balí do nasolených sakurových listů. Slaná chuť a vůně listů se tak dostane do samotného bochánku. Jsou lidé, kteří ty listy sundají a sní jenom samotné moči, ale jíní ho jedí celé i s listem.

Hio neváhala ani vteřinu a rezolutně prohlásila, že i to je otázka osobních preferencí.

„Já je jím s listem. Vždyť jsou moc dobré."

„A já ho dávám pryč," zasmála se Mijako a s obdivem dodala: „Stejně jsou ty sakury super, člověk si může užít nejenom jejich květy, ale dokonce i jejich listí." Trochu mě uvádí do rozpaků, že mě tak chválí, pravda to však je.

Na výrobu nasolených listů, které se používají na zákusky a vaření, se hodí mladé listy domácí japonské *ošimazakury*. Ty jsou totiž obzvláště měkké. Listy všech třešní sice začnou krásně vonět, když se naloží do soli, odrůda *someijošino* je má ovšem příliš tuhé a k jídlu moc nejsou. Samozřejmě nevím, jestli Hio zná takové detaily, ale mezi řečí se na mě zadívala skrz vchodové dveře, které nechala otevřené.

Mijako, jež její pohled sledovala, prohlásila: „To je planá horská sakura."

Jako správná květinářka určila přesně můj druh.

„Jo, v téhle zahradě roste od nepaměti."

Hio dala důraz na výraz *od nepaměti*, a když se ta slova donesla až ke mně, kdesi hluboko uvnitř svého těla jsem ucítila prazvláštní teplo. Zdálo se mi, jako by se něco postupně dralo ven.

Když paprsky slunce začaly pronikat skrz okna až do nejzapadlejších zákoutí kavárny, ve vchodu se objevily tři mladé ženy. Je všední den, poledne. Určitě sem přišly, protože mají zrovna pauzu v práci. Do začátku otevírací doby zbývá ještě několik minut, ale už je slyšet jejich veselé klábosení. Ani to není nezvyklá situace. Přestože bývá kavárna často prázdná, zrovna na

začátku jara se stává, že ještě než Hio otevře, přede dveřmi postává už několik hloučků zákazníků.

„Dobrý den! Promiňte, už máte otevřeno?“

Na bujaré volání příchozích Hio odpoví: „Proboha, to už je tolik hodin!“

Pak se ozve pleskot jejích pantoflů. Dnes ji určitě čeká hodně práce.

Probuzená síla jako by probublávala až do mých větví. Vypadá to, že jsem už začala kvést.

„Jé!“

Zákaznice, jež vešla do kavárny a podívala se oknem do zahrady, nadšeně vykřikla. Hio nahlas hrdě prohlásila: „Je to tady. Sakury rozkvetly.“

V Japonsku se často používají slovní spojení jako *chlad květů*, *květinově zataženo* a *déšť smývající květy*. To všechno popisuje období kvetení sakur. Když je takto vyjmenujete, začnete mít pocit, že v tomto období bývá snesitelného počasí pomálu. Už několik dní jsem neviděla toho starého muže se psem, že by mu zima nedělala dobře?

I mé tělo úplně prochladlo. Až se mi třesou větve.

„To je kosa.“

Hio šla od úst bílá pára. Řekla si, že by už měla poklidit, rozmotala smotanou šňůru a zapnula topení. Na pultu se skvěla kytička fialek s namodralými okraji květů. Jako váza posloužil starožitný šálek na kávu s modrým ornamentem na bílém pozadí.

Když Hio květiny postříkala vodou z rozprašovače, jak jí nakázala Mijako, roztomilé fialky celé zvlhly. Jejich okvětní plátky se svěsily, jako by se klaněly, a vypadaly prokřehle. Jistým způsobem se podobaly mně, provlhlé v zimě venku.

Ale není třeba si nad tím chladem jenom zoufat. Protože díky nízkým teplotám aspoň hned všechny sakurové květy neodkvetou.

Za teplého počasí totiž uběhne u sakur od rozvití prvních květů do plného rozkvětu tak jeden týden. Říká se, že rozkvetlé pak vydrží asi deset dní. Když se však takto táhnou studené dny, tahle lidová moudrost neplatí. Některé z květů jsou už v plném rozpuku, ale v místech, kam dopadá stín větví, se pupeny ještě ani nerozvily. A tak se z květů sakur budeme moci ještě nějakou dobu těšit.

V Japonsku se také říká, že květy mají krátký život. Já si ale myslím, že vydrží vlastně docela dlouho, třebaže pochopitelně nemluvíme o nějaké věčnosti. Není však lepší místo povzdychávání nad jejich pomíjivostí podívat se na vše z jiného úhlu a povědět si, že vlastně kvetou relativně dlouho? Hned vám ta stejná doba bude připadat úplně jiná. Občas je samozřejmě dobré si jejich pomíjivost uvědomit, ale byla by škoda se soustředit jenom na to.

Navíc všechno, co kvete, jednou opadá. A právě proto, že to opadá, přijde další roční období. Jen tak může život pokračovat.

Lidé věnují pozornost pouze věcem, jež odcházejí, avšak právě díky minulosti může existovat i budoucnost. Říkám si, zdalipak si toho

vlastně všimli. Přítomnost je jenom zastavením v nekonečném proudu času, kdy den plyne za dnem.

Dnes odpoledne hrozilo, že ze zamračené oblohy každou chvíli začne padat studený déšť. Kavárna se zdála být obklopená šedí.

Na okamžik se i Hio, zatímco ukládala zákusky do krabičky, zaposlouchala do ševelení větru venku. Vevnitř bylo takové ticho, až měla pocit, jako by se zvuk zvedajících se a klesajících hůlek v její ruce nesl celou budovou.

I v chladu dnešního rána Hio vyrazila pro japonské zákusky. Už ji napadlo, jestli by neměla najmout někoho na výpomoc. Přece jenom když má sama všechno přichystat, starat se o zákazníky a pak zase všechno uklidit, to dá člověku hodně práce. Kdyby mohla někomu svěřit ranní nákupy a třeba úklid, jistě by jí to pomohlo. Už mnohokrát jsem ji slyšela bavit se o tom se svou matkou i zákazníky. A přesto Hio pořád provozuje kavárnu sama. Asi je to tak pro ni jednodušší.

„Hotovo," řekla si. Když na lakovanou krabičku se zákusky položila víko, od vchodu se zájmem do kavárny nakukoval pár, muž a žena ve středních letech, kteří si tiskli k tělu tenké kabáty.

„Vítejte!" zvolala Hio, jakmile si všimla zákazníků, a vyšla jim vstříc.

„Promiňte, jsme tu poprvé…" řekl muž váhavě.

„Místo pro dva, že? Prosím, pojďte dál," Hio vybídla tu rozpačitou dvojici a s úsměvem dodala: „Boty si dejte prosím do botníku a račte dovnitř."

Načež jim podala pantofle pro hosty. Tím jako by drobné napětí opadlo a žena začala s Hio přátelsky hovořit.

Když Sakurako, Hiina matka, předělala penzion na restauraci, rozhodla se nové podlahy udělat ze dřeva, aby bylo možné do restaurace vstupovat v botách. Ale Hio chtěla, aby se hosté v její kavárně cítili pohodlně, a proto se vrátila k tradici, kdy se příchozí u vchodu zouvají. Stejně jako tomu bylo za její babičky. Pokaždé když si hosté zují boty a vklouznou do pantoflů, jejich výraz roztaje. V ten okamžik má Hio vždycky hroznou radost.

„To je ale pěkný dům, dobře že jsme sem zašli."

Hio si povšimla zvláštní intonace a ohlédla se. Když si zákaznici pořádně prohlédla, podivila se.

„Máte ráda čaj a japonské zákusky?" usmála se.

„Ano, moc," přikývla důrazně žena.

„Rozhodně. Moje žena toho ví o japonské kultuře mnohem víc než já. I vaši kavárnu objevila ona," navázal na to muž. „Hledala na internetu kavárny, co nabízejí tradiční sladkosti, a náhodou na vás narazila."

„Promiňte, odkud pocházíte?"

Když jsem Hiinu otázku uslyšela, řekla jsem si, že ta žena bude asi cizinka. Ale mluví tak dobře japonsky, že kdyby to nevyplynulo z kontextu, vůbec by mě to nenapadlo. A pokud se navíc hluboce zajímá o japonskou kulturu, určitě se v ní vyzná lépe než nevyzrálá Hio.

Zatímco procházeli chodbou, zmínila cizinka jméno květin, které tam naaranžovala Mijako, a se zaujetím se ptala na čaj i zákusky.

„Vypadá to, že začne pršet," řekla, když se podívala ven z okna. Její pohled padl na mě a smutně dodala: „To ty rozkvetlé květy všechny opadají."

Schody vedoucí do prvního patra se celé leskly. To ovšem nebylo výsledkem Hiina pravidelného úklidu, ale toho, jak byly po mnoho let používány. Při každém kroku se z nich ozývalo tichounké vrzání.

„Máme tu tři salonky, momentálně tu nejsou jiní hosté, takže si můžete vybrat, který se vám nejvíc líbí."

Dva z nich byly zařízeny v západním stylu a jeden v tradičním japonském. Salonek v rohu se jmenoval Sakura, ten vedle něj Kosatec a poslední nesl jméno Konopný list. Názvy místností se nezměnily od doby, kdy zde Hiina babička provozovala penzion. V saloncích v západním stylu byly stoly a židle rozestaveny tak, aby se tam vešly zároveň dvě až tři skupinky hostů, ale kromě víkendů v sezoně kvetení sakur se málokdy stávalo, že by byly plné.

Jediný salonek v japonském stylu nechala zařídit Jae podle svého vkusu jako malou čajovou místnost. Sem se samozřejmě vměstná jenom jedna skupina. Když si později v budově otevřeli restauraci, nechali pouze v tomto salonku podlahu pokrytou rohožemi *tatami* a hosté si před vstupem do místnosti museli zouvat boty. Tehdy sloužil například pro setkání rodin

ženicha a nevěsty před svatbou. I když je to salonek malý, mnoho zákazníků jej má v oblibě, protože si zachovává atmosféru čajové místnosti. Jenom v sezoně, kdy kvetou sakury, v něm nebývá ani živáčka. V salonku je totiž jen jedno okénko, navíc zakryté papírovou clonou, a pouze tudy do místnosti vchází denní světlo. Jenže touto dobou chce většina návštěvníků svůj čas v kavárně pokud možno strávit pohledem na mé nádherné květy. Takže si skoro každý vybere salonek v západním stylu s velkým oknem do zahrady.

Noví hosté se nemohli rozhodnout. Žena váhavě řekla: „Je tu klid a vypadá to krásně. Vždycky mám chuť dát si zelený čaj a japonské zákusky vkleče, jak se patří, ale pokaždé mi zdřevění nohy," a začervenala se. Nakonec si vybrala salonek Sakura s okny na dvě strany. Vevnitř stál kulatý stolek s nohami ve tvaru kočičích tlapek obklopený křesly pokrytými zeleným rostlinným motivem. Když se oba hosté usadili na pohodlné polštáře, Hio se chystala zapsat si jejich objednávku.

„Jako menu nabízíme sezonní zákusky s čajem. Z čaje si můžete vybrat pražený čaj *hódžiča*, zelený listový čaj *senča* nebo zelený práškový čaj *maččа*."

Jakmile si hosté vybrali, Hio vyšla ze salonku, s klapotem pantoflů prošla vyleštěnou chodbou a opatrně, krok po kroku, sešla ze schodů.

Poté co Hio odešla, v salonku Sakura se rozprostřelo ticho. Když se muž zvedl z křesla a postavil se k oknu, přidala se k němu také

jeho žena a i ona pohlédla ven. Krátce se podívali na mě, načež zvedli oči k zamračené obloze a chvíli tam mlčky stáli. Nakonec se žena otočila k muži a řekla: „Víš, že tomuhle počasí se někdy říká řepkové období dešťů?“

„Řepkové období dešťů?“ zopakoval muž, jako by to slyšel poprvé, a zavrtěl hlavou. „Na období dešťů je přece ještě brzy.“

Posledních pár dní bylo pořád zataženo. A když začalo pršet, slabý déšť pak padal bez přestání a tím se ono počasí podobalo období dešťů z počátku léta.

„Říká se mu tak proto, že prší v době, kdy na polích kvete řepka. Chladné počasí na začátku jara taky podporuje růst květin,“ usmála se s lehkostí žena.

„Aha, tak jak se u nás říká *tři studené dny, čtyři teplé*?“ s přikývnutím odpověděl muž. Žena však zamávala ukazováčkem a řekla:

„Kdepak, to se říká, když je jaro ještě daleko. Je to staré sezonní označení pro zimu.“

„Fakt se v těch věcech vyznáš. V tom na tebe nemám, Ello,“ pochválil ji muž.

„Nedávno jsem objevila v knihkupectví jednu knížku s krásnou obálkou. Byla plná výrazů seřazených podle ročních období.“

„To bude asi příručka sezonních slov pro japonskou poezii. Stejně jsi skvělá, že se tak ráda učíš nové věci.“

„No, skvělá…“ zavrtěla žena hlavou, sklopila oči a dodala: „Jenom to mám prostě ráda.“

Hio mezitím sešla do přízemí, zašla za pult a vstoupila do kuchyně. Původní kuchyni z dob,

kdy restauraci vedla její matka, nechala předělat na malou kuchyňku, velkou akorát tak na to, aby se v ní dal připravovat čaj. V dřevěných policích se skleněnými dvířky se nacházelo slušné množství nádobí, ale jinak se od kuchyně v běžné domácnosti příliš nelišila. Profesionálně vypadalo jenom to, co požadovala hygiena: dva dřezy, dvě umyvadla a lednice určená pro restaurace.

„Dvakrát *mačča*," zopakuje Hio nahlas objednávku, kterou zrovna přijala, jako by informovala svůj personál, žádné zaměstnance však samozřejmě nemá. Když je objednávek více, stává se, že dojde ke zmatkům, třebaže si vše zapíše. Pro Hio je to způsob, jak se ujistit, že neudělala žádnou chybu.

Z police oběma rukama vyndá dvě velké čajové misky. Potom je slyšet, jak chystá čaj, nalévá horkou vodu a vzápětí kuchyni vyplní příjemný zvuk čajové metličky. Hio vezme tác s čajem a sladkostmi a vystoupá zpátky po schodech. Z okna se přitom podívá na mě, jak tam stojím celá ztuhlá.

Ve chvíli, kdy Hio vešla do salonku, manželé dosud stáli u okna a dívali se ven. Poryvy silného větru tu a tam rozfoukávaly okvětní lístky rozvinutých květů. Ty pak tančily ve větru a nakonec se přilepily na okenní sklo. Začal padat jemný déšť.

„Sakury vypadají pěkně i za deště, že?" dívala se zasněně žena.

„Má to atmosféru," zasmál se muž.

„Není vám zima?" řekla Hio a chystala se zapnout topení.

„Ne, ten chládek je příjemný," odvětila žena.

Když Hio ocenila její výtečnou japonštinu, muž jí vesele začal vyprávět, jak mu manželka před chvílí vysvětlila, že se fráze *tři studené dny, čtyři teplé* vztahuje k počátku roku.

Po chvíli rozjímání nad scenerií za okny se posadili a Hio jim podala zákusky. Jednalo se o čerstvý dezert ze sladké pasty z bílých fazolí, obarvené do světlé růžové barvy a propasírované přes síto tak, aby její kousky vytvořily něco jako huňatou kuličku. Na vyřezávaném lakovaném podnosu se skvěla jejich decentní, světlá růž.

„Ty jsou ale pěkné," s nadšením si je prohlížela žena.

„Mají připomínat sakury zvlhlé z jemného deštíku," vysvětlovala Hio. O původu zákusků se dozvěděla v japonské cukrárně a teď je velice opatrně položila na stůl, aby se jemné bochánky nerozpadly.

„Jsou velmi křehké, že?" obdivoval je muž.

„A misky na čaj máte také krásné," pronesla žena, zatímco pokukovala po miskách plných čaje *mačča.*

„To je keramika z města Hagi."

Hio začátkem jara často používala tyto čajové misky s glazurou s jemným růžovým nádechem. Mají svou barvou připomínat květy sakur.

„Já se v čajovém obřadu vůbec nevyznám. Mám tu misku nějak otáčet?" zmateně prohlásil muž.

„S pravidly si prosím nedělejte starosti, čaje si užívejte, jak je vám libo."

Když Hio viděla, že se manželé pořád nervózně vrtí, pousmála se a řekla:

„Já jsem se taky ve skutečnosti nikdy formálně cestu čaje neučila. Všechno, co vím, jsem odpozorovala."

„Vážně?"

Muž byl překvapený, ale zároveň — jako by ho to uklidnilo — se příjemně pousmál.

„Máte ovšem cit pro roční období a všechno tu vypadá nádherně," pochválila ji žena a Hio, jelikož ji to zřejmě uvádělo do rozpaků, potichu pověděla: „Mám prostě tyhle věci ráda."

„Není to nakonec to nejdůležitější? Když člověk dělá věci, co má rád?" řekl muž, láskyplně se podíval na svou manželku a se slovy „Že ano?" doufal v souhlas. Žena se tiše zasmála a přikývla. Tento déšť podpoří rozvíjení květů, i dosud spící pupeny se nakonec určitě probudí. Kapky vody měkce dopadají na mé tělo a stékají dolů. Bez přestání, s jemným ševelením.

Nedaleko od nádraží se nachází část města plná buddhistických klášterů. Sakury v jejich zahradách jsou prý právě v plném rozpuku. Jsou tam vysázeny různé druhy třešní, od raně kvetoucích *kawazuzakura* až po *someijošino*. I když si člověk může během časného jara užít krásy květů, kdykoli zachce, nejlepší je asi přece jen okamžik, kdy rozkvetou všechny současně. Hádám tedy, že tento víkend se tam vydají davy lidí.

„Od rána je nádraží v obležení turistů, co se přijeli podívat na sakury," vesele prohlásila

Mijako. Když aranžovala do skleněné vázy větvičky, které se skvěly žlutozelenou barvou, měla na sobě světle zelené šaty.

Severní východ z nádraží, kde se nachází Mijačino květinářství, je východ hlavní. O jeho okolí se dokonce píše, že je to příjemné místo na procházku, kde člověk narazí nejenom na staré slavné podniky, ale i na množství nových obchodů.

Na druhé straně, za jižním východem, kde stojí Café Cherry Blossom, se rozkládá rezidenční čtvrť. Spíše než stylové podniky, které cílí na turisty, je zde mnoho supermarketů i malých obchůdků, jež zajišťují každodenní potřeby tamních obyvatel. Proto také místní jižnímu východu s láskou říkají „zadní východ".

A třebaže se tato čtvrť nachází poblíž nádraží, shonu města je relativně vzdálena a čas zde obvykle plyne volně a poklidně. V tomto období je tu však docela rušno.

„Taky tu máte pěkný frmol, že?" zeptala se Mijako.

„Jo, každý den je to tu teď jako v mraveništi." Hio předstírala, že si utírá pot z čela, a unaveně se pousmála.

Café Cherry Blossom bylo právě nacpané k prasknutí. Od samotného poledne, kdy Hio otevírá, až do šesti večer, kdy zavírá, proud zákazníků neustával. Příčinou všeho toho hemžení jsem samozřejmě já, stojící v zahradě celá v rozkvětu. Z toho se nevymluvím.

„Jsem vděčná, že je tu tak živo," řekla Mijako a zručně zasouvala krásné větvičky do vázy.

„Když je ale moc rušno, rozhodí mi to rytmus," dodala.

Pokud lidé nechodí, tak z toho má problémy, ale jakmile je to naopak, je z toho otrávená, to je prostě rozmazlenost. Jiný by nad tím asi jen pokrčil rameny, Hio místo toho ovšem hluboce přikývla.

„Pak poznáš, že nemít nic má něco do sebe, že?"

Vzápětí upřela oči na květy naaranžované po straně předsíně. Kontrast jemné žlutozelené a bílé barvy byl krásný.

„Okraje okvětních lístků téhle květiny vypadají jako elegantní volánky. Jsou moc roztomilé."

Hio namířila prst na rozevřené bílé okvětní plátky na koncích větviček, jejichž špičky se stáčely do středu květu.

„To je dřín květnatý. Používá se také jako okrasný keř ve městech. Zdá se, že jsou to okvětní plátky, co? Ale skutečný květ je tady tohle." Mijako ukázala na žlutozelenou část uprostřed, která vykukovala ven jako špička nosu z obličeje. Pak se jala vysvětlovat, že ty bílé plátky jsou ve skutečnosti listeny, tedy zvláštní druh listů.

„Jejich úkolem je chránit poupata a malé květy." Po tomto zjištění začaly Hio hned připadat odvážnější.

„Sice září jasnými barvami, ale ve skutečnosti ty kvítky vlastně ochraňují. Líbí se mi na nich ta nenucenost," obdivovala Hio život rostlin. Mijako přitakala. Načež posbírala větvičky, které předtím odstřihla, a svěsila ramena.